

Albertas Latužis: Noriu jus pasveikinti. Žydams 1,1-2: „*Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs tėvams per pranašus, o šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo mums per Sūnų, kurį paskyrė visa ko paveldėtoju ir per kurį sutvėrė pasaulius*“.

Niekas negali pasakyti, kiek kartų Dievas kalbėjo mūsų protėviams. Mes tik galime atsiversti Bibliją ir rasime, kad vos ne kiekviename puslapyje Dievas kalba tautai, kurią išsirinko. Jis kalba ir išrinktiesiems žmonėms. Paskutinis žodis buvo tartas Kristuje Jėzuje. Jo auka vienintelė tokia, unikali ir nepakartojama.

Man prireikė daug laiko suvokti, ką tikrai reiškia Krito kraujas. Gal kiti tai lengvai suvokia, o aš patyriau operacijas, kraujo praradimą. Man buvo perpiltas donorų kraujas. Jei ne kitų žmonių kraujas, tai manęs tarp gyvųjų nebebūtų.

Per Kristaus kraują mes turime naujo gyvenimo užtikrinimą.

Klauskimės Viešpaties kalbos. Nėra svarbu, ar mes turime ilgą krikščioniško gyvenimo stažą, ar esame ką tik įtikėję, bet Viešpats būtinai nori mums ką nors pasakyti. Kasdien Jis mums nori kažką pasakyti. Aš šiandien noriu jums kalbėti apie girdėjimą, apie kalbėjimą, apie nesusikalbėjimą.

Mano pamokslo tema – nesusikalbėjimas.

1 Samuelio 3,1-10: „*Berniukas Samuelis tarnavo Viešpačiui Helio priežiūroje. Viešpaties žodis buvo brangus tuo laiku ir regėjimai buvo reti. Kartą Helis gulėjo. Jo akys buvo nusilpę ir jis nebegalėjo gerai matyti. Šventyklos lempa dar nebuvo užgesusi. Samuelis miegojo Viešpaties šventykloje, kur buvo Dievo skrynja. Viešpats pašaukė Samuelį. Tas atsiliepė: „Aš čia“. Nubėgęs pas Helį, Samuelis tarė: „Aš čia. Tu mane šaukei“. Tas atsakė: „Aš tavęs nešaukiau, eik ir miegok“. Jis grįžo ir atsigulė. Viešpats antrą kartą pašaukė Samuelį. Atsikėlęs Samuelis vėl nuėjo pas Helį ir tarė: „Aš čia. Tu mane šaukei“. Tas atsakė: „Aš nešaukiau tavęs, mano sūnau, eik ir miegok“. Samuelis dar nepažino Viešpaties ir jam dar nebuvo apreikštas Viešpaties žodis. Viešpats pašaukė Samuelį trečią kartą. Atsikėlęs jis vėl nuėjo pas Helį ir sakė: „Aš čia. Tu mane šaukei“. Helis suprato, kad Viešpats šaukia berniuką, ir tarė Samueliui: „Eik ir atsigulk. Jei tave vėl šauks, sakyk: „Kalbėk, Viešpatie, Tavo tarnas klauso““. Nuėjęs Samuelis*

*atsigulė Viešpats atėjo, atsistojo ir pašaukė, kaip pirma: „Samueli, Samueli
“ Samuelis atsiliepė: „Kalbėk, Tavo tarnas klauso
“ “*

!

Helis buvo kunigas. „Kalbėk, Tavo tarnas klauso“ – bus pagrindas mūsų apmąstymams.

Ne vieną tūkstantmetį judėjų sinagogoje pamaldos prasideda žodžiais: „Šma Izrael!“ Tai reiškia: „Klausyk, Izraeli!“

Lygiai taip pat Viešpats nori prakalbinti savo bažnyčią, Kristaus pasekėjus. Kaip jau sakiau, Dievas visada turi ką pasakyti, bet Jo reikia klausytis. Pažvelkime į 1 Samuelio 3,1-10. Kunigas Helis buvo senas. Jo akys prastai matė. Vėliau skaitome, kad jo vaikai buvo nedori. Samuelis buvo mažas berniukas, kuris dar neturėjo jokios patirties, bet pažvelkime, kaip veikia Dievas per netobulą, seną kunigą ir mažą berniuką. Matome pamoką – kaip yra svarbu klausytis Viešpaties balso. Mes galime nesuprasti, kad kalbina Viešpats. Galime kam nors kitam priskirti tą balsą. Kartais sakome: „Aplinkybės“. Aš pats pasakau: „Atsitiktinumas.“ Kažin?

Tas netobulas kunigas Helis, nors ir ne iš karto, suvokė, kad čia vyksta kažkas ypatingo. Jis patarė Samueliui: „Jei tave vėl šauks, sakyk...“ Tai buvo labai geras patarimas.

Tai labai tipiška situacija. Ir mes kartais atsiduriame tokioje padėtyje. Dievas Samueliui uždėjo sunkią užduotį – pasakyti labai karčius žodžius kunigui Heliui. Helis klausia „Ką tau Viešpats sakė?“

Nebijokime ištarti: „Kalbėk, Viešpatie, Tavo tarnas klauso“. Pradėkime dieną šiais žodžiais. Užbaikime savo dieną tais pačiais žodžiais, o ir dienos metu sakykime: „Kalbėk, Viešpatie, aš noriu Tavęs klausytis.“

Tai nėra paprasta, mielieji, nes gyvename triukšmingame pasauly. Nesiklausymas veda prie nesusikalbėjimo tarp Dievo ir žmogaus, tarp žmonių.

Problemos prasideda nuo nesusikalbėjimo su Dievu. Kai Dievas nusidėjėlį kviečia į atgailą, žmogus sako: „O aš dar jaunas. Aš dar pasitaisysiu“.

Vienas jaunas žmogus man pasakė, kad jo lūpos suteptos. Aš nesupratau, ką jis tuo nori pasakyti. Jaunuolis prisipažino, kad jis rūko. Aš pasakiau: „Gali, nors ir su cigarete rankoje, eiti pas Dievą ir Jam viską prisipažinti“. Jei žmogus pats pajėgia numesti cigaretę ir neberūkyti, jei pajėgia padaryti save laimingą, tai gal jam ir Dievo nereikia. Juk Jėzus pasakė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams“. Juk sveikas žmogus nepuls į polikliniką ligos ieškoti, jei jam niekur neskauda, jei gerai jaučiasi.

Viešpats kalba ir nesvarbu, kas mes bebūtume, kviečia į susitikimą. Šiandien mes esame čia Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu Dievo akivaizdoje.

Izaijo 65,11a sakoma: „Bet jums, kurie paliekate Viešpatį...“

Manau, kad niekada netrūko krikščionių, kurie pradėjo sekti Kristų, o vėliau Jį išstūmė į gyvenimo pakraštį.

Apreiškimo 3,20: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi“. Šie žodžiai mums gerai žinomi. Kaip galvojate, kam skirti šie žodžiai? Dažnai girdžiu atsakymą: „Neišgelbėtiems“, bet iš tikrųjų šie žodžiai skirti išgelbėtiems.

Yra daug būdų išstumti iš savo gyvenimo Kristų. Mes taip pat galime vienas kitą išstumti iš savo gyvenimo: nemylėdami vienas kito, žemindami vienas kitą. Taip atsitinka kartais. Ir tada nutolstame vienas nuo kita. Taip būna ir su Viešpačiu. Mes veikiame patys, darome kažką patys, tvarkomės patys, o Viešpatį pasišaukiame kada ne kada, kad Jo pasiklaustume, kad Jam kažką pasakytume. Ir Jis atsiduria kitoje mūsų širdies durų pusėje. Jis – Šlovingas, Maloningas, Jis – Amžinoji Meilė, beldžiasi į širdies duris. Daug kartų Jis beldėsi į mano širdies duris. Tai buvo vaikystės, jaunystės laikais, bet pasitaikė ir vėliau. Manau, jog tai bus dar ne kartą. Svarbu – Jo beldimą išgirsti, atsiliepti, atidaryti duris ir susitikti su Juo be jokios baimės. Gal atgailos ašaros riedės per skruostus. Viešpaties mokyti nereikia. Jis žinos kaip pasielgti. Jei mes nuoširdžiai atgailaujame, Jis atleidžia.

Patarlių 28,9: „*Kas neklauso įstatymo, to malda – pasibjaurėjimas.*“ Daugelis galvoja, kad malda yra nuostabus dalykas, kuo daugiau melsimės, tai tuo bus geriau.

Rašytojas Viktoras Hugo į vieno savo herojaus lūpas įdėjo tokius žodžius: „Nė maldos, nė meilės niekada nėra per daug.“

Ir Raštas ragina mus „*be paliovos melstis*“, bet būna situacijų, kai nesame artimi su Dievu. Juk pasaulis triukšmingas. Jis pilnas garsų, vaizdų, informacijos, ir Viešpaties balsas tam triukšme ištirpsta. Mes Jo negirdime.

Mes esame malonės žmonės, bet įstatymas primena, ką mes padarome. Malonė išlaisvina iš to prakeikimo, kurį užsitarnaujame. Svarbu yra žinoti, ką sako Viešpaties įstatymas, kokia yra Viešpaties tvarka. Kai mes į tai nekreipiame dėmesio, tai Raštas ir sako: „*to malda – pasibjaurėjimas*“ . Ne aš taip sakau.

Man teko išgirsti iš, atrodo, brandaus krikščionio lūpų: „Parašyta, tai parašyta, bet gyvenimas yra gyvenimas“.

Aš neturėjau ką jam pasakyti. Galvoju, jei parašyta, tai reikia atkreipti dėmesį, reikia girdėti.

Yra toks posakis: „Vienas - apie miltus, kitas - apie tiltus. Tokie gali būti ir mūsų santykiai su Dievu. Viešpats nori ką nors pasakyti, o mes mąstome savaip: „Tai kažkas netikro.“

Tada nėra susikalbėjimo. Ar būna taip, kad jūs nerandate žodžių? Būna. Tai ir neieškokite jų. Kai būna bendra malda, tai žodžių reikia, o kai aš būnu vienas su Dievu, tai gal ir nesivarginkime. Pamėginkime atsiverti ir patylėti. Tuomet ir prasidės dialogas.

Kai negirdime Viešpaties, esu įsitikinęs, tai tuomet prasideda daugybė nesusipratimų šeimose: tarp brolių ir seserų, Kristaus šeimoje, visuomenėje, tarp tautų. Prasideda nesusikalbėjimas.

Kaip dažnai mes kenčiame dėl to, kad nesusikalbame tarpusavyje. Vienas kažką pasakė, o kitas įsižeidė. Kaip reikia reaguoti?

Pirmiausia – matykime viską Biblijos šviesoje.

Antra – patikrinkime faktus. Ar tikrai taip buvo?

Tai yra mūsų santykiai, bet taip pat yra ir mūsų tikėjimo kelias.

Prieš keletą metų mūsų bendruomenę lankė brolis Bruno. Jaunystėje jis atvėrė širdį Viešpačiui. Jis tarnavo liuteronų bažnyčioje vargonininku. Visi jį labai gerbė ir vadino šventuoju Bruno. Jo gyvenimas buvo pavyzdingas. Kai susipažinome, jis ir jo šeima su mūsų bendruomene palaikė artimus ryšius. Jis vis kviesdavo į Šilutę arba pats pas mus atvykdavo. Šilutėje buvo maža vokiečių baptistų grupelė, su kuria mes taip pat bendravome. Jie rinkdavosi liuteronų bažnyčioje arba pas ką nors namuose. Tai buvo Viešpatį mylintys žmonės, bet buvo šiokių tokių doktrininų skirtumų. Jie, nors ir skirtingų pažiūrų, mokosi mylėti vienas kitą. Vieną vakarą nė vieno iš baptistų ten nebuvo, o susirinko liuteronai. Jie sako: „Bruno, paaiškink, kaip ten yra su krikštu?“ Bruno pagalvojo: „Svarbu, kad asmuo būtų pakrikštytas, o kada ir kaip – neturi reikšmės“. Jis taip ir atsakė. Ar jūs sutinkate su tokiu atsakymu? Ne. O ten visi buvo laimingi ir patenkinti. Viskas gerai. Visi išsiskirstė. Tik vienas Bruno liko nepatenkintas. Jis nemiegojo visą naktį. Skaitė Bibliją, skaitė kitas knygas. Jį vargino klausimas: „Ar aš teisingai atsakiau?“ Auštant rytui, jis nežinojo ar jam džiaugtis, ar liūdėti, suprato – atsakymas buvo neteisingas.

Savo pabudusiai žmonai Bruno pasakė: „Mieloji, aš vakar neteisingai atsakiau ir suklaidinau kitus. Ir dabar aš turiu krikštytis“. Žmona išsigando ir sako: „O kas dabar bus? Visą gyvenimąėjome į vieną bažnyčią“. Jis atsakė: „Ir aš pats nežinau, kas dabar bus“.

Dievas veikė jų namuose. Jie klausėsi Dievo. Po kiek laiko jie atvažiavo pas mus ir pasakė: „Mes abu norime pasikrikštyti“. Vėliau suruošėme gražią šventę. Bruno ilgą laiką ištikimai

tarnavo.

Kai mes ką nors pasakome, nebūkime kategoriški. Leiskime ir Dievui kalbėti.

Saulius iš Tarso klausėsi Dievo. Ta informacija jį pribloškė. Jis net apako. Viešpats veikė jo gyvenime. Šį apaštalą žinome Pauliaus vardu.

Nesusikalbėjimas yra mūsų rykštė. Ji yra gal net skaudesnė nei mes įsivaizduojama. Iš čia kyla karai, vaidai, įžeidimai, skausmai. Jų mes išvengtume, jeigu pirmiausia sakytume: „Viešpatie, Viešpatie, kalbėk, aš noriu klausytis“.

Tuomet žmonių santykiai būtų kitokie. Pasistenkime kitus išgirsti, negalvokime blogai apie žmones. Gal žmonės kažko paklaus, o mes nežinosime atsakymo, o ypač sielovados srityje. Tai ypač aktualu bažnyčios vyresniesiems, bet juk mes kiekvienas esame sielovadininkai. Gal esame nepastebimi, bet kas nors gyvena šalia mūsų ir prašo patarimo. Jauskime atsakomybę ar klausėmės, ar girdėjome?

Apreiškimo knygos pirmuose skyriuose yra laiškai septynioms bažnyčioms. Jėzus siūlo vienai bažnyčiai išsigydyti nuo pasipūtimo, kitai – tepalo akims, kad pamatytų, kokia yra apgailėtina. Mūsų bažnyčioje buvo giedama tokia atgailos giesmė: „Aš ateinu, nes pamačiau, kokioj bedugnėj skęstu“. Palaiminta būseną, kai pamatai, jog atsidūrei bedugnėj. Atrodo, kokia čia palaima? Bet tada tu eini prie Viešpaties.

Turime pamatyti ir išgirsti. Septynioms bažnyčioms skirti laiškai (Apreiškimo Jonui knygoje) kiekvienas baigiasi tokiais žodžiais: „Kas turi ausis, teklausos...“

Kviečia klausytis ne plepalų, ne niekų, bet svarbių dalykų. Ir Kristaus bažnyčia yra užteršta.

Atsimenu, mokiausi Maskvoje. Nuėjau į šeštadienio vakarines pamaldas. Pamokslavo svečias iš Amerikos. Jis garsiai kalbėjo, įspūdingai mojavo rankomis. Atrodė, kad stogas kilnojosi. Kai

baigėsi pamaldos, aš pagalvojau, kad nieko širdy ir galvoj neliko. Tik tiek, jog pamačiau efektingą reginį. Kartais taip būna.

Kas turi ausis, teklauso. Neieškokite sensacijų. Klausykimės ką Dvasia sako. Pirmiausia asmeniškai, bet kartu ir bažnyčia turi tą balsą girdėti.

Vienas brolis yra pasakęs: „Tiesa yra tiesa. Nebūtinai tiesa yra ten, kur dauguma“.

Tiesa yra nepriklausoma nuo daugumos ar mažumos. Kaip ir pats Dievas, Kuris nepriklausomai nuo mūsų tikėjimo ar netikėjimo, egzistuoja.

Izraelis buvo kaip vienetas. Dekalogas buvo skirtas Izraeliui, bet Izraelis – tai vyrai, moterys, jauni ir seni.

Su Kristaus bažnyčia yra tas pats.

Įsakymas: „Gerbk tėvą ir motiną“, tęsinys: „kad ilgai gyventum žemėje, į kurią Viešpats, Tavo Dievas, tave atves.“

Ir tu, Izraeli, būsi laimingas, ilgai ten gyvensi. Kristaus bažnyčia taip pat turi skirtus palaiminimus. Bažnyčia yra kūnas, bet kiekvienas esame jos nariai.

Nebijokime nuoširdžiai sakyti: „Kalbėk, Viešpatie, Tavo tarnas klauso“. Supraskime, kokia neužtarnauta malonė, kokia laimė – klausytis, kai kalba Viešpats. Jis suteiks progą ir mums kalbėti. Tebus pagarbintas mūsų Dangiškojo Tėvo šventas vardas. Amen.

Albertas Latužis

Marijampolė, 2007-12-09